

Adventist Review aprinde o lumină

14 mai 2005

Gili Cârstea

Se întâmplă rar, dar se întâmplă. Adventist Review sparge gheața și aprinde un chibrit în bezna care domnește în biserică la subiectul despre caracterul lui Dumnezeu. În numărul din această săptămână este publicat un articol de Elijah Mvundura, care este prezentat ca fiind “un membru al comunității adventiste Glendale, din Indiannapolis,” Statele Unite. Este foarte bine că “membrii” au început să vorbească, iar Adventist Review le permite să “vorbească” și pe paginile ei, de hârtie sau electronice. Astfel, mulți teologi nesăbuiți pot afla și ei câte ceva despre marea controversă.

Articolul este intitulat “The Death of Satan,” și începe așa:

“11 septembrie; Afganistan; Orientul mijlociu; Balcanii; Cecenia; Sudan. Iar din istoria mai îndepărtată, Vietnam; cele două războaie mondiale; holocaustul, lista este nesfârșită.

Un lucru este cert: istoria este scăldată în sânge. Întinată și deformată de violență și rău. Cu toate acestea, puțini îl consideră responsabil pe diavol. Puțini îl acuză. Pentru majoritatea zdrobitoare, întrebarea este mereu: ‘De ce Doamne?’ Iar în cazul cutremurelor, foametei sau inundațiilor: ‘Acte ale lui Dumnezeu.’

Ca să fim realiști, chiar ideea unui diavol în viață este absurdă nu numai pentru mentalitatea seculară; ea este străină multor creștini. Dar dacă absența diavolului din mentalitatea seculară este de înțeles, absența lui din conștiința creștină este de neimaginat, căci el nu este la periferia, ci chiar în centrul dramei mântuirii. Așa cum spune succint Ioan: ‘Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului’” (1 Ioan 3:8) [vezi articolul din Review].

Așa este, Fiul S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului, iar elita bisericii rămășiței s-a arătat ca să mușamalizeze lucrările diavolului, acuzând nebunește pe Dumnezeu că extermină pocnind din degete sute de mii de oameni, doar ca să-i avertizeze pe cei rămași în viață că urmează judecata. Articolul din Review al acestui anonim ar trebui să umple de rușine pe unii deținători ai celor mai late filacterii adventiste contemporane.

Este bine că membrii acestei biserici pot afla și din paginile revistei oficiale că Satana este nimicitorul, iar Dumnezeu este restauratorul. Cum s-a ajuns însă în această situație

jenantă, ca tocmai poporul chemat să descopere lumii frumusețile insondabile ale neprihănirii lui Hristos să participe cu așa succes la disimularea lucrărilor diavolului? Autorul articolului continuă să descopere calea pe care s-a ajuns la o asemenea deformare a caracterului lui Dumnezeu, ca să ajungă, poate neintenționat, la concluzia sorei White, că imaginea prezentă despre Dumnezeu este o moștenire din evul întunecat, din bezna secolelor papale. Poziția prezentată de el este susținută total în Spiritul Profeției:

„În timp ce va apărea înaintea copiilor oamenilor ca un mare medic care le poate vindeca bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașe populate să fie aduse în stare de ruină și părăsire. Chiar acum el este la lucru. În accidente și calamități pe mare și pe uscat, în marile conflagrații, în furtuni grozave și în uragane pustiitoare, inundații, cicloane, valuri uriașe și în cutremure, în toate locurile și în mii de forme, Satana își exercită puterea. El distruge lanurile gata de recoltat, având ca urmare foametea și suferința. El face ca aerul să fie poluat de moarte și mii de ființe pier din cauza stricăciunii lui. Aceste calamități vor deveni din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase” (GC 589).

Poate membrii bisericii adventiste din România s-ar bucura să citească în Curierul Adventist, și nu pe situri izolate și lipsite de influență, motivele pentru care Dumnezeu este privit ca un criminal în lumea de astăzi. Să sperăm că revista bisericii din România nu va mai bloca mult timp calea îngerului din Apocalips 18.

În final, un gând care se potrivește perfect cu articolul din Adventist Review, articol pe care sperăm să-l putem oferi curând cititorilor de limba română. În 1891, chiar în febra acelei “foarte prețioase solii” din 1888, Domnul vorbea Bisericii Adventiste:

“Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul. El l-a zăgrăvit ca pe o ființă plină de răzbunare, ca pe un legiuitor a cărui lege este dincolo de posibilitatea omului de a o ține, și a implantat vrăjmășie în inima păcătosului, ca omul neregenerat să fie în rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este impresia pe care a produs-o Satana asupra minții omenești. Cei care prezintă legea lui Dumnezeu ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu vor aduce în solia lor tema principală a acestui subiect, prezentând dragostea Tatălui și a Fiului. Când se face acest lucru, umbra celui rău va fi îndepărtată din inimile oamenilor, iar lumina clară a dragostei lui Hristos, luminând capacitatea de înțelegere, va descoperi caracterul lui Dumnezeu ca fiind infinit în milă. Păcătoșii vor privi la Hristos ca fiind și doritor și capabil să curețe de orice păcat. Ei vor privi la Dumnezeu nu în mânia Lui, ci în lumina strălucitoare a dragostei Sale. Dragostea Sa va fi văzută dincolo de orice dragoste omenească, fără egal” (RH 10.02.1891).

Adventist Review aprinde o lumină – slabă, este adevărat – dar potențial capabilă să aducă biserica la credința lui Review and Herald de pe vremea când un sol al lui Dumnezeu avea permisiunea să scrie în ea.